

De inmiddels beroemde foto die dhr. Venema maakte van zijn dochter Jolanda en haar moeder in de Hendrik van Boeyenoord-inrichting in Assen.

Jolanda's verontwaardiging

Heel even was *Jolanda Venema* een bekende Nederlander. Heel even was Nederland verontwaardigd over het feit dat een 23-jarige zwakzinnige vrouw al vier jaar regelmatig naakt vastgebonden zit in een ruimte in de Hendrik van Boeyenoord-inrichting in Assen. Heel even zagen hulpverleners in de zwakzinnigzorg de kans schoon om nog weer eens te zeggen, wat ze al ze al jaren zeggen: de kwaliteit van de hulpverlening in de zwakzinnigzorg lijdt ernstig onder de bezuinigingen. Vergeten was Nederland natuurlijk allang, dat deze zomer in Middelburg twee zwakzinnige burgers waren overleden omdat de verzorging even iets anders moest doen. Opgelet had Nederland natuurlijk helemaal niet, toen staatssecretaris Dees in november het LABZ (Landelijk Actiecomité Bezuinigingen Zwakzin-

nigzorg) schriftelijk liet weten - tot zijn spijt uiteraard - dat 'tekorten in de kwaliteitssfeer voorlopig lagere prioriteit moeten krijgen.'

Het drama Jolanda Venema zegt meer over de wijze waarop de gemiddelde Nederlander verontwaardigd wordt, dan over de intenties van de hulpverleners in de zwakzinnigzorg. Die trekken immers al jaren aan de bel, verzoeken politici en ambtenaren om te komen kijken, sturen brieven. Zonder dat de Tweede Kamer er ook maar vijf minuten langer over discussieert. Maar als tot wanhoop gedreven ouders een foto van hun vastgebonden dochter naar de pers sturen, dan is het hek van de dam, roept iedereen schande en kost het heel wat moeite om de goegemeente ervan te overtuigen dat er meer aan de hand is dan de onthulling

van het sadisme van hulpverleners. De gemoedstoestand van de Nederlandse burger lijkt geheel geconditioneerd door de tragiek van het beeld. Laat een stervende massa negers zien en we grijpen naar de portemonnee, laat een vastgebonden zwakzinnige zien en we roepen dat er iets moet gebeuren. (JvdL)